

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bořivoje Hájka a soudců JUDr. Šárky Hůrkové, Ph.D., a JUDr. Lucie Lubasové ve věci

žalobce:

XXX

insolvenční správce dlužníka XXX bytem XXX

sídlem XXX

zastoupený advokátkou JUDr. Blankou Šimkovou

sídlem Masarykovo náměstí 1484, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému:

XXX, narozený dne XXX

bytem XXX

zastoupený advokátem JUDr. Kamilem Podroužkem

sídlem Orlické nábřeží 376/17, 500 03 Hradec Králové

o zaplacení 146 460 Kč,

k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 5.3.2024, č. j. 110 C 23/2022–79,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 18 367,80 Kč, k rukám advokáta žalovaného, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem zamítl okresní soud žalobu, jíž se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení částky 146 460 Kč (výrok I), a žalobci uložil povinnost nahradit žalovanému k rukám jeho advokáta náklady řízení ve výši 46 353,89 Kč (výrok II).
2. Z odůvodnění vyplývá, že žalobce byl usnesením insolvenčního soudu ze dne XXX, jímž byl zjištěn úpadek XXX, nar. XXX, XXX žalovaného (dále jen dlužník), zároveň ustanoven jeho insolvenčním správcem. Usnesením insolvenčního soudu ze dne XXX byl prohlášen konkurz na majetek dlužníka, čímž na insolvenčního správce přešlo dispoziční oprávnění ve vztahu Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Šteklová.

k majetkové podstatě. Usnesením soudní komisařky JUDr. Doubravky Novákové, notářky se sídlem v Pardubicích, bylo v pozůstalostním řízení po XXX dlužníka rozhodnuto dne 15.4.2019, č.j. 32 D 1468/2018–55, o povinnosti žalovaného vyplatit na uspokojení dědického podílu dlužníka částku 146 460 Kč do dvou měsíců od nabytí právní moci usnesení. Žalobce vyslovil s dědickou dohodou, kterou soudní komisařka schválila, souhlas a dne 18.4.2019 žalovaného vyzval k vydání předmětné částky na účet majetkové podstaty. Žalovaný do majetkové podstaty ani po opakovaných výzvách a upozornění na možné naplnění skutkové podstaty trestného činu dle § 225 trestního zákoníku, nevydal ničeho, odkazoval se na usnesení soudní komisařky s tím, že bude plnit přímo dlužníkovi, nicméně své tvrzení o provedeném plnění žalobci nijak nedoložil. Žalobce na dlužníka i žalovaného podal trestní oznámení, nicméně rozhodnuto trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích ze dne XXX, č.j. XXX, bylo jen vůči dlužníkovi, a to tak, že byl uznán vinným přečinem dle § 225 trestního zákoníku a odsouzen k trestu obecně prospěšných prací.

3. Žalovaný s požadavkem žalobce nesouhlasil. Tvrdil, že dlužníku na uspokojení vypořádacího podílu postupnými splátkami vyplatil částku 146 460 Kč, čímž splnil povinnost vyplývající pro něj z rozhodnutí soudní komisařky. Nadto vznesl námitku promlčení nároku žalobce. Uvedl, že žalobci byla známa skutečnost, že na základě usnesení ze dne 15.4.2019, č.j. 32 D 1468/2018–55, má žalovaný povinnost vyplatit částku 146 460 Kč do dvou měsíců od právní moci rozhodnutí, tj. do 15.6.2019. Pokud se žalobce mohl prvně se svým nárokem obrátit na soud dne 16.6.2019, uplynula promlčecí lhůta dne 16.6.2022, avšak žaloba byla podána až dne 19.7.2022. Dle žalovaného v průběhu trestního řízení iniciovaného trestním oznámením žalobce proti žalovaného nedošlo ke stavení promlčecí lhůty, neboť žalobce řádně v adhezním řízení neuplatnil nárok na náhradu škody, tj. nespecifikoval, jaké konkrétní osobě by měla být povinnost k náhradě škody v konkrétní výši uložena.
4. Žalobce v reakci na uplatněnou námitku promlčení trval na tom, že nárok promlčen není, neboť došlo ke stavení promlčecí lhůty, a to záznamem o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 14.2.2020, který směřoval jak vůči dlužníku, tak vůči žalovanému. Žalobce sporoval, že by byla nějakým předpisem uložena povinnost ihned nárokovat a uplatňovat škodu v trestním řízení, toto může poškozený učinit až do zahájení hlavního líčení. Žalobce po podání trestního oznámení neměl informace o průběhu trestního řízení, proto se obrátil na Policii ČR s dotazem na stav řízení dne 26.4.2024, kdy se mu dostalo odpovědi dne 13.5.2021, že věc byla předána na okresní státní zastupitelství. Dne 30.8.2021 obdržel žalobce trestní příkaz č.j. XXX, ze dne XXX, pouze vůči dlužníku, následně po nahlédnutí do trestního spisu zjistil, že usnesením ze dne 16.12.2020 bylo policií zahájeno trestní stíhání jen vůči dlužníku s tím, že vůči žalovanému nadále nebude vyvozována trestní odpovědnost. Žalobce tak byl po celou dobu trestního řízení udržován v představě, že probíhá řízení i vůči žalovanému, neměl důvod pochybovat o tom, že celá záležitost pokračuje. Žalobce měl za to, že mu nelze klást k tíži, že nemohl uplatnit svůj nárok na náhradu škody, neboť se trestní řízení vůbec do fáze před zahájením hlavního líčení nedostalo. Dovolával se stavení promlčení lhůty v době od zahájení úkonů trestního řízení, tj. od 14.2.2020 do 16.12.2020, kdy bylo zahájeno trestní stíhání dlužníka. Rovněž argumentoval, že uplatnění námítky promlčení je v rozporu s dobrými mravy, neboť žalovaný si byl dobře vědom toho, že má plnit do majetkové podstaty, přesto tak neučinil a dovolává se námítky promlčení.
5. Okresní soud při svém rozhodování vycházel z toho, že mezi účastníky bylo nesporné, že žalovaný byl povinen v rámci pozůstalostního řízení vyplatit XXX nejpozději do dvou měsíců od právní moci rozhodnutí, tj. do 15.6.2019 částku 146 460 Kč, tato částka nebyla žalovaným na účet majetkové podstaty dlužníka vyplacena. V prvé řadě se pak zabýval důvodností vznesené námítky promlčení, kterou shledal důvodnou. Odkazem na § 43 odst. 1 a 3 trestního řádu ve spojení s judikaturou Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 2478/2004 a sp. zn. 28 Cdo 111/2013 zdůraznil, že ke stavení promlčení lhůty u práva na náhradu škody v rámci trestního řízení dochází buď na základě samostatného návrhu do doby zahájení hlavního líčení nebo již na počátku trestního řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Štekllová.

v rámci trestního oznámení, které však musí splňovat požadavek na vymezení důvodu i rozsahu požadovaného nároku včetně konkrétního povinného. Je-li takovýmto způsobem nárok uplatněn, dochází ke stavení promlčecí lhůty až do pravomocného skončení trestního stíhání. Okresní soud zdůraznil, že řádným uplatněním nároku na náhradu škody v adhezním řízení není samotné podání trestního oznámení, jestliže neobsahuje požadavek, aby konkrétní osobě byla uložena povinnost k náhradě škody v určité výši. Žalobce sice dne XXX podal trestní oznámení jak na dlužníka, tak na žalovaného, nicméně z obsahu trestního spisu sp. zn. XXX soud zjistil, že žalobce podaným trestním oznámením nárok na náhradu škody ve smyslu § 43 trestního řádu neuplatnil, nemohlo tak dojít ke stavení promlčecí lhůty. Žalobce podal žalobu dne 19.7.2022, ačkoliv mu byl znám obsah schválené dědické dohody, tj. okamžik splatnosti částky 146 460 Kč (dne 15.6.2019), kterou měl žalovaný ve prospěch dlužníka plnit. Protože nedošlo ke stavení promlčecí lhůty, podal žalobce žalobu až po uplynutí 3 - leté promlčecí lhůty a námitka promlčení vznesená žalovaným je tak důvodná.

6. Okresní soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce o rozpornosti uplatněné námitky s dobrými mravy. Zdůraznil, že institut promlčení je institutem zákonným, přispívá k jistotě v právních vztazích, přičemž uplatnění námitky promlčení v rozporu s dobrými mravy lze dovodit jen v těch výjimečných případech, kdy by to bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí lhůty nezavinil a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí lhůty byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Rozpor uplatnění námitky promlčení s dobrými mravy pak nelze dovozovat z okolností a důvodů spojených pouze s uplatněným nárokem, ale z okolností, za nichž byla tato námitka uplatněna. Okresní soud uzavřel, že žalobce již v srpnu 2021 měl povědomost o tom, jak bylo vyřešeno jím podané trestní oznámení, když mu byl doručen trestní příkaz směřující jen proti dlužníkovi, bylo na žalobci, aby se zajímal o důvod, proč nebylo vedeno trestní stíhání i proti žalovanému. Žalobce tak měl dostatek času (od srpna 2021 do 15.6.2022), kdy mohl svůj nárok řádně u soudu uplatnit, což neučinil. V samotném vznesení námitky promlčení žalovaným nelze spatřovat bez dalšího jednání v rozporu s dobrými mravy.
7. S ohledem na zamítnutí žaloby rozhodl okresní soud o náhradě nákladů dle § 142 odst.1 o.s.ř. tak, že jejich plnou náhradu ve výši 46 353,89 Kč přiznal žalovanému proti žalobci.
8. Rozsudek okresního soudu napadl včasným odvoláním žalobce. Vytýkal, že se okresní soud dostatečně neposoudil daný případ v kontextu probíhajícího insolvenčního řízení, v rámci kterého je řešen úpadek dlužníka formou konkurzu. Zopakoval, shodně jako v žalobě, že žalovaný měl na základě rozhodnutí v pozůstalostním řízení po zemřelé XXX dlužníka povinnost vyplatit dlužníku vypořádací podíl ve výši 146 640 Kč do dvou měsíců od právní moci rozhodnutí. Žalovaný od roku 2018 věděl o úpadku XXX, opakovaně byl žalobcem vyzýván k plnění do majetkové podstaty, což odmítal. Žalovaný dokonce ve svém vyjádření ze dne 7.8.2019 tvrdil, že předmětnou částku vyplatil v hotovosti dne 17.4.2019 k rukám dlužníka, v rámci trestního řízení uváděl zcela odlišné tvrzení, a to, že již dne 28.9.2018 byl dohodnut s žalovaným splátkový kalendář, a to za situace, kdy zůstavitelka zemřela dne XXXX a dědické řízení bylo ukončeno až dne 15.4.2019. Jednání žalovaného považuje žalobce za účelové a manipulativní, ve snaze jednat k tíži věřitelů v rozporu se zásadami insolvenčního řízení, což je jednání v rozporu s dobrými mravy, které mělo být zjištěno a postiženo orgány činnými v trestním řízení. Žalobce zopakoval, že na žalovaného a dlužníka podal dne XXX trestní oznámení, přičemž od policie neměl o průběhu trestního řízení žádné informace. Ke svému dotazu ze dne 26.4.2024 se dne 13.5.2021 dozvěděl o předání věci na okresní státní zastupitelství, dne 30.8.2024 obdržel trestní příkaz č.j. XXX, ze dne XXX, směřující jen proti dlužníkovi. Po obdržení trestního příkazu žalobce nahlédnutím do trestního spisu zjistil, že usnesením ze dne 16.12.2020 bylo zahájeno trestní stíhání jen vůči dlužníku s tím, že proti žalovanému nebude dovozována trestní odpovědnost, neboť žalovanou částku vyplatil ve Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Štekllová.

splátkách dlužníku. Dle žalobce skutečnost, že se nemohl řádně připojit v trestním řízení s vyčíslenou náhradou výše škody nelze klást k tíži žalobce, nýbrž je důsledkem nesprávného úředního postupu ve věci vedeného trestního řízení. Zdůraznil, že v souladu s § 43 a § 206 odst.2 trestního řádu může být nárok na náhradu škody uplatněn do zahájení hlavního líčení, přičemž v daném případě taková situace nenastala, což nemůže jít k tíži žalobce (k tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 955/2013). Žalobce trval na tom, že žaloba byla podána po právu, nárok nemůže být promlčen, neboť promlčecí lhůta od podání trestního oznámení dne XXX do seznámení se žalobce s výsledkem trestního řízení dne 30.8.2021 neběžela. Navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí změnil tak, že návrhu žalobce v celém rozsahu vyhověl.

9. Žalovaný k odvolání navrhl rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdit. Zopakoval svoji argumentaci pro důvodnost závěru o promlčení žalobcem uplatněného nároku ve shodě s tvrzeními učiněnými před okresním soudem. Zdůraznil, že samotným podáním trestního oznámení nedochází ke stavení běhu promlčecí lhůty, žalobce se nikdy s nárokem na náhradu škody v adhezním řízení nepřipojil, namítal nepřipadnost odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 955/2013, které řešilo situaci řádného uplatnění nároku na náhradu škody v případě vadného trestního stíhání. Žalobce se o skutečnosti, že trestní stíhání bylo vedeno jen proti dlužníku dozvěděl z trestního příkazu dne 30.8.2021, měl tak dostatek času uplatnit svůj nárok u soudu před uplynutím promlčecí lhůty, tj. do 15.6.2022. Žalovaný se ztotožnil se závěry okresního soudu o nerozpornosti vznesené námítky promlčení s dobrými mravy. Navíc sám žalobce má právní vzdělání a muselo mu tak být zřejmé, že nárok musí uplatnit včas, tj. před uplynutím promlčecí lhůty. Vzhledem k tomu, že se nárok žalobce promlčel dne 16.6.2022, avšak žaloba byla podána až dne 19.7.2022 navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí potvrdil a žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
10. Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu podle § 212, § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
11. Podle § 609 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o.z.) nebylo-li právo vykonáno v promlčecí lhůtě, promlčí se a dlužník není povinen plnit. Plnil-li však dlužník po uplynutí promlčecí lhůty, nemůže požadovat vrácení toho, co plnil.
12. Podle § 610 odst. 1 o.z. k promlčení soud přihlédne, jen namítne-li dlužník, že je právo promlčeno.
13. Podle § 619 odst.1 o.z. jedná-li se o právo vymahatelné u orgánu veřejné moci, počne promlčecí lhůta běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé. Podle odst. 2 právo může být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, anebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla.
14. Podle § 629 odst. 1 o.z. promlčecí lhůta trvá tři roky.
15. Podle § 648 o.z. uplatní-li věřitel v promlčecí lhůtě právo u orgánu veřejné moci a pokračuje-li řádně v zahájeném řízení, promlčecí lhůta neběží. To platí i o právu již vykonatelném, pokud byl pro ně navržen výkon rozhodnutí nebo navrženo nařízení exekuce.
16. Podle § 43 odst.3 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, poškozený je oprávněn také navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena, nebo vydat bezdůvodné obohacení, které obžalovaný na jeho úkor trestným činem získal. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2); je-li sjednána dohoda o vině a trestu, je třeba návrh učinit nejpozději při prvním jednání o takové dohodě (§ 175a odst. 2). Z návrhu musí být patrné, z jakých důvodů a v jaké výši se nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy uplatňuje nebo z jakých důvodů a v jakém rozsahu se uplatňuje nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Důvod a výši škody, nemajetkové újmy nebo bezdůvodného obohacení je poškozený Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Štekllová.

povinen doložit. O těchto právech a povinnostech musí být poškozený poučen. Nebyl-li by pro rozhodnutí o nároku poškozeného dostatečný podklad a nebrání-li tomu důležité důvody, zejména potřeba vyhlášení rozsudku nebo vydání trestního příkazu bez zbytečných průtahů, soud poškozenému sdělí, jakým způsobem může podklady doplnit, a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu, kterou mu zároveň určí.

17. Předně je třeba uvést, že okresní soud provedl ve věci potřebné dokazování, z provedených důkazů učinil odpovídající skutková zjištění, která odvolací soud převzal jako správná a úplná. Obdobně soud prvního stupně na jím zjištěný skutkový stav správně aplikoval výše uvedenou právní úpravu a dospěl k příslušným právním závěrům.
18. Krajský soud se tak plně ztotožnil se závěrem okresního soudu o promlčení žalobcem uplatněného nároku. Z dokazování provedeného okresním soudem vyplynulo, že žalobci, jako insolvenčními správci žalobce, byl znám již dne 18.4.2019 obsah schválené dědické dohody, tj. skutečnost, že žalovaný měl na vypořádací podíl dlužníka do dvou měsíců od právní moci usnesení, tj. do 15.6.2019, vyplatit částku 146 460 Kč. Insolvenčnímu správci bylo rovněž z pozice osoby, která převzala dispoziční oprávnění dlužníka k majetkové podstatě, zřejmé, že částka vypořádacího podílu se má stát součástí majetkové podstaty a sloužit k uspokojení přihlášených věřitelů. Žalobci tak ve smyslu § 619 odst.2 o.z. byly známy okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty již od dubna 2019, promlčecí lhůta tak ve smyslu § 619 odst.1 o.z. začala běžet od prvního dne, kdy mohl žalobce právo u soudu uplatnit poprvé, tj. od 16.6.2019.
19. V řízení bylo rovněž prokázáno, že žalobce podal dne XXX trestní oznámení na žalovaného a dlužníka s tím, že žalovaný zkrátil majetkovou podstatu o částku 146 460 Kč. Jak správně vyložil okresní soud, k tomu, aby předmětné trestní oznámení mělo za následek stavení běhu promlčecí lhůty, muselo by ve smyslu § 43 trestního řádu splňovat požadavek na určení konkrétní osoby povinné včetně rozsahu a důvodu uplatňovaného nároku na náhradu škody (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2478/2004, 28 Cdo 111/2013). S ohledem na zjištění, že žalobcem podané trestní oznámení takovým zákonným požadavkům nevyhovělo a nelze je tak považovat za řádné uplatnění nároku na náhradu škody poškozeného v trestním řízení, nemohlo ve smyslu § 648 o.z. způsobit stavení běhu promlčecí lhůty (na takovém závěru by nic neměnilo, i kdyby trestní stíhání proti žalovanému proběhlo a shodně jako u žalobce skončilo vydáním trestního příkazu). Je mylný argument žalobce, že mohl nárok na náhradu škody v adhezním řízení uplatňovat až do zahájení hlavního líčení (popř. při prvním jednání o dohodě o vině a trestu) a pokud do této fáze trestní řízení nedospělo, nelze uvedené klást k tíži žalobce. Uplatnění nároku na náhradu škody do zahájení dokazování u hlavního líčení je nejzazší termín, dokdy se poškozený může v trestním řízení se svým nárokem připojit, nicméně vyčkává-li právě až na tento okamžik, může se stát, že do něj trestní řízení nikdy nedospěje, neboť soud může v souladu se zákonem rozhodnout i bez jednání typicky formou trestního příkazu. Z uvedeného plyne, že je vždy na zvážení každého poškozeného, jakou zvolí v trestním řízení taktiku, tj. zda bude vyčkávat až do zahájení dokazování u hlavního líčení (či prvního jednání o dohodě o vině a trestu) s rizikem, že tato fáze nikdy nenastane a nárok bude muset uplatnit v civilním řízení, či zda svůj nárok ve smyslu § 43 trestního řádu uplatní již v rámci podaného trestního řízení (v tomto kontextu je zcela irrelevantní odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 955/2013, neboť v posuzované věci se žalobkyně připojily ve vadně vedeném trestním řízení řádně s nárokem na náhradu škody).
20. Nad rámec řečeného soud uvádí k výhradě žalobce ohledně vadně vedeného trestního řízení, že mu v tomto řízení nepřísluší hodnotit, zda žalobcem popisované konání orgánů činných v trestním řízení bylo nesprávným úředním postupem, z něhož by žalobci mohl teoreticky vzniknout nárok na náhradu škody. Na straně druhé však zopakuje již výše uvedené – pokud by, hypoteticky, procesně správně probíhalo trestní řízení i proti žalovanému a skončilo, stejně jako u dlužníka,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Štekllová.

vydáním trestního příkazu, žalobce by se nacházel ve zcela shodné situaci jako nyní, neboť v adhezním řízení neuplatnil řádně nárok na náhradu tvrzené škody.

21. Soud jako nedůvodnou rovněž shledal námitku žalobce týkající se rozporných zjištění stran žalovaným tvrzeného plnění na vypořádací podíl dlužníka (tvrzení žalovaného o uhrazení částky v hotovosti dne 17.4.2019, v trestním řízení o plnění ve splátkách se sjednáním splátkového kalendáře ještě před skončením pozůstalostního řízení), neboť jakákoliv skutková verze včetně té, že žalovaný neuhradil ničeho, na výsledek tohoto sporného řízení nemají a nemohou mít žádný vliv.
22. Ve shodě se závěry okresního soudu krajský soud rovněž uzavřel, že žalovaným vznesená námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy (§ 6 a § 8 o.z.). Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu ČR (viz např. sp. zn. 25 Cdo 2905/99, 25 Cdo 1839/2000, 30 Cdo 1860/2011, 33 Cdo 3717/2017 či 28 Cdo 1283/2019) dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného proti němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích, je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům, jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí lhůty nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí lhůty byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného nároku a důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by navíc musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení. Odepřít výkon práva spočívajícího ve vznesení námitky promlčení, pak lze jen na základě skutečností, které nastaly nebo vznikly poté, co vzniklo právo, jehož prosazení se žalovaný vznesením námitky promlčení brání. Rozpor námitky promlčení s dobrými mravy je pak třeba dovozovat toliko z okolností, za kterých byla námitka promlčení uplatněna, nikoliv z okolností a důvodů, z nichž je dovozován vznik uplatněného nároku (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 561/2006, 33 Cdo 126/2009). Pokud žalobce tvrdil, že žalovaným vznesená námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy, pak jej v tomto směru tížila jak povinnost tvrzení, tak povinnost důkazní, kterým však ve smyslu shora zmíněné judikatury nedostál. Žalobce se omezil toliko na obecná tvrzení o tom, že žalovaný si byl dobře vědom toho, že má plnit do majetkové podstaty, přesto tak neučinil. Takové obecné tvrzení by pak bylo jistě vztažitelné na jakéhokoli dlužníka ze smlouvy (který také ví komu a co má plnit), což by v podání žalobce vedlo ke zcela absurdním závěrům jdoucím proti dikci i smyslu zákona, že by námitka promlčení byla rozporná s dobrými mravy vždy.
23. Z výše uvedeného krajský soud uzavřel, že rozhodnutí okresního soudu bylo věcně správné, a proto jej podle § 219 o.s.ř. potvrdil, a to včetně nákladového výroku, v němž okresní soud správně vyčíslil výši nákladů řízení žalovaného, který byl ve věci zcela procesně úspěšný.
24. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že procesně úspěšnému žalovanému bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci. V souzené věci představuje náklady odvolacího řízení na straně žalovaného odměna za dva úkony právní služby spočívající v podání odvolání a účasti zástupce žalovaného na jednání odvolacího soudu dne 24.9.2024 ve výši 2 x 6 980 Kč (dle § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. g) a k) advokátního tarifu), k čemuž přináleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), cestovné zástupce žalovaného k jednání odvolacího soudu ve výši 420 Kč (při vzdálenosti ze sídla advokáta žalovaného do místa jednání a zpět 54 km, sazba základní náhrady 5,60 Kč/ km a ceně motorové nafty 38,70 Kč/l dle vyhl. č. 398/2023 Sb., a průměrné spotřebě pohonných hmot 5,67 l/100 km), náhrada za promeškaný čas za cestu k soudu a zpět za celkem 2 půlhodiny po 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a) a 3 advokátního tarifu), a náhrada za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 3 187,80 Kč (počítáno z částky 15 180 Kč). Celkem tak náklady Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Šteklová.

odvolacího řízení na straně žalovaného dosáhly částky 18 367,80 Kč, kterou je žalobce povinen nahradit žalovanému ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalovaného (§ 160 odst. 1, § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze za podmínek uvedených v § 237 a § 238 o.s.ř. podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku prostřednictvím okresního soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně jako soudu dovolacímu. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

Pardubice dne 24. září 2024

JUDr. Bořivoj Hájek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Šteklová.